

Ουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς,
William Butler Yeats
Δείγμα ποίησης

ΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Δικό μου αν είχα τ' ουρανού το κεντημένο πέπλο
Που είναι αργασμένο με χρυσό και ασημένιο φως,
Τα πέπλα του θαμπόφωτου, της νύχτας και της μέρας,
Από βελούδινη σκιά ή μεταξένιο φως·
Χαλί στη γη θα έστρωνα για σένα λατρεμένη.
Μα τώρα εγώ, ένας φτωχός, σού στρώνω να πατήσεις
Τα λουλουδένια μου όνειρα, θρέμματα της ψυχής μου.
Σιγά, αλαφροπάτησε, μη και μου τα μαδήσεις

Μτφ Μερόπη Οικονόμου

(Από περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ, τεύχος 768, Ιουλ- Δεκ 1959)

Οι φιλόλογοι The Scholars

Φαλάκρες κεφαλές που ξεχνούν τις αμαρτίες τους,
Bald heads forgetful of their sins,
γέρικες, σοφές, σεβάσμιες φαλάκρες κεφαλές,
Old, learned, respectable bald heads
διορθώνουν και σχολιάζουνε τους στίχους
Edit and annotate the lines
που κάποιοι νέοι, ξάγρυπνοι στα κρεβάτια τους,
That young men, tossing on their beds,
ταιριάζανε μέσα στην απόγνωση του έρωτα
Rhymed out in love's despair
για να χαϊδέψουν το άμαθο αυτί της καλλονής.
To flatter beauty's ignorant ear.

Όλοι τους σέρνονται · όλοι βήχουνε μελάνι ·
All shuffle there; all cough in ink;
όλοι λιώνουν με τα παπούτσια το χαλί ·
All wear the carpet with their shoes;
όλοι σκέφτονται αυτά που άλλοι σκέφτονται ·
All think what other people think;
όλοι ξέρουν αυτόν που ξέρει κι ο διπλανός.
All know the man their neighbour knows.
Θεέ, και τι θα έλεγαν
Lord, what would they say
Εαν ο Κάτουλλός τους περαπατούσε έτσι;
Did their Catullus walk that way?

Ένας άντρας νέος και γέρος: ΙΙΙ. Η γοργόνα

A Man Young And Old: Iii. The Mermaid

Μια γοργόνα βρήκε έναν νεαρό κολυμβητή,

A mermaid found a swimming lad,

Τον πήρε για δικό της,

Picked him for her own,

Πίεσε το κορμί της στο κορμί του,

Pressed her body to his body,

Γέλασε · και καθώς βυθιζόντουσαν

Laughed; and plunging down

Ξέχασε πάνω στην σκληρή της ευτυχία

Forgot in cruel happiness

Ότι ακόμα και οι εραστές πνίγονται.

That even lovers drown.

Δευτέρα Παρουσία

Γυρίζοντας ολοένα σε κύκλους που πλαταίνουν
Το γεράκι δεν μπορεί ν' ακούσει πια το γερακάρη,
Τα πάντα γίνονται κομμάτια, το κέντρο δεν αντέχει
Ωμή αναρχία λύθηκε στην οικουμένη,
Απ' το αίμα βουρκωμένος λύθηκε ο ποταμός, και παντού
Η τελετή της αθωότητας πνίγεται.
Οι καλύτεροι χωρίς πεποίθηση, ενώ οι χειρότεροι
Είναι γεμάτοι απ' την ένταση του πάθους.

Σίγουρα κάποια αποκάλυψη θα είναι κοντά
Σίγουρα η Δευτέρα Παρουσία θα είναι κοντά
Η Δευτέρα Παρουσία! Δεν πρόφταξα να σώσω αυτό το λόγο
Και μια μεγάλη εικόνα γέννημα του Spiritus Mundi
Θολώνει τη ματιά μου: κάπου στην άμμο της ερήμου
Μορφή με σώμα λιονταριού και κεφάλι ανθρώπου,
Ένα άδειο βλέμμα κι αλύπητο σαν ήλιος
Κινείται με μηρούς αργούς, ενώ τριγύρω
Στροβιλίζονται ίσκιοι αγαναχτισμένων πουλιών
Το σκοτάδι ξαναπέφτει, τώρα όμως ξέρω
Πως είκοσι βασανισμένοι αιώνες πετρωμένου ύπνου
Κεντρίστηκαν από ένα λίκνο λικνισμένο κατά το βραχνά,
Και ποιο ανήμερο θεριό, μια που ήρθε τέλος η ώρα του,
Μουντά βαδίζει για να γεννηθεί κατά τη Βηθλεέμ.

Μετάφραση : Γιώργος Σεφέρης

Ένα τραγούδι του ποτού

A Drinking Song

Το κρασί έρχεται στο στόμα,

WINE comes in at the mouth

κι ο έρωτας φτάνει στα μάτια.

And love comes in at the eye;

Αυτή είναι όλο που πρέπει να ξέρουμε γι αλήθεια

That's all we shall know for truth

Προτού γεράσουμε και πεθάνουμε

Before we grow old and die.

Σηκώνω το ποτήρι μέχρι το στόμα

I lift the glass to my mouth,

Εσένα κοιτάζω κι αναστενάζω

I look at you, and I sigh.

Ταλάντευση

Τα πενήντα μου χρόνια μου φτάσανε και φύγανε

Και έκατσα ένας άνθρωπος μονάχος,

μέσα στον θόρυβο των μαγαζιών του Λονδίνου,

Μ' ένα βιβλίο ανοιχτό και ένα φλιτζάνι άδειο

Στο μαρμάρινο τραπέζι μπρος μου

Καθώς ατένιζα το μαγαζί, το δρόμο,

το σώμα μου ξάφνου ένιωσα να φλέγεται

και για είκοσι λεπτά περίπου

μου φάνηκε πως από την τόση ευτυχία

είχα ευλογηθεί και πως μπορούσα να ευλογήσω.

Πλέοντας προς το Βυζάντιο

(μτφ Μάριος Ραίζης,

από το περιοδικό ΔΕΝΤΡΟ, τεύχος 33, 3/1983)

1.

Για γέροντες δεν είναι τούτη εδώ η χώρα.

Οι νέοι βρίσκονται σφιχτά αγκαλιασμένοι,

Στα δέντρα τα πουλιά -γενιές Θνητές-

Δίνονται στο άσμα που τα εμπνέει,

Κοπάδια σολωμοί, πυκνά στις θάλασσες σκουμπριά

Ψάρι, σαρκίο, και πουλί όλο το θέρος

Λέει τι συλαμβάνεται, γεννιέται και πεθαίνει.

Μέσα στην λάγνα τούτη μουσική όλα δείχνουν αδιαφορία

Για της αγέραστη διανόησης τα αιώνια μνημεία.

2.

Ο γερασμένος άνθρωπος δεν έχει πια γιατρεία,

Παλτό κουρέλι στο μπαστούνι στηριγμένο,

Εκτός αν η ψυχή ξεσπάσει σε τρανή λαλιά

Για του θνητού της ρούχου κομμάτι ξεσκισμένο,

Ούτε υπάρχει μουσική σχολή μονάχα μία

Που δεν φροντίζει τα έργα του δικού της μεγαλείου.

Έτσι λοιπόν αρμένισα τις θάλασσες και ήρθα

Στου Βυζαντίου την πόλη, την άγια κολυμπήθρα.

3.

Σοφοί που είσαστε στου Θεού το άγιο πυρ στημένοι,
Σαν στο χρυσό ψηφιδωτό ενός τοίχου
Βγήτε από το ιερό πυρ και, κυκλικά φερμένοι,
Μαέστροι να μου γίνεται του ψυχικού μου ήχου.
Να μου αλώστε την καρδιά. Του πόθου αρρωστημένη,
Δεμένη όντας στο κορμί αγριμιού που πεθαίνει
Τι είναι δεν γνωρίζει. Πάρτε με εσείς μαζί σας
Μέσα στις αιωνιότητας την τέχνη την δική σας.

4.

Σαν από την φύση βγω, τα φρένα μου δεν θα ζητάνε
Για του κορμιού μου μορφή κάτι από την φύση,
Μονάχα Ελλήνων χρυσικών μορφές θ' αναζητάνε
Σαν που με δουλεμένο μάλαμα και φίλντισι
Ξύπνιο τον νυσταλέο ρήγα του κρατάνε,
Ή που σε χρυσά κλωνιά να ψάλουν έχουν στήσει
Στου Βυζαντίου τα άτομα τα τιμημένα
Για τα μελλούμενα, τα τωρινά, τα περασμένα.